

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Kazimierz Klugiewicz

SSN Michał Laskowski

w sprawie **Z. B.**

skazanego z art. 148 § 1 pkt 2 i 3 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., z art. 263 § 2 k.k. i z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 21 stycznia 2016 r.

kwestii wznowienia z urzędu postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa [...]

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w W

z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt VIII K [...],

na podstawie art. 93 § 1 i art. 542 § 3 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 lutego 2013 r., sygn. akt II AKa [...], Sąd Apelacyjny w [...] utrzymał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 18 kwietnia 2012 r., sygn. akt VIII K [...] w zakresie, w jakim Z. B. uznany został za winnego przestępstw z art. 148 § 1 pkt 2 i 3 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 263 k.k. i art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. wymierzając mu ponownie karę łączną dożywotniego pozbawienia wolności.

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2013 r., sygn. akt II KK 211/13, Sąd Najwyższy oddalił kasację m. in. obrońcy Z. B. jako oczywiście bezzasadną.

Pismem z dnia 30 marca 2015 r. skazany wystąpił z własnym wnioskiem o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...].

Zarządzeniem z dnia 22 kwietnia 2015 r. Z. B. został wezwany do uzupełnienia braków formalnych wniosku, poprzez m.in. jego sporządzenie i podpisanie przez obrońcę.

W odpowiedzi na to zarządzenie skazany zwrócił się o „wyznaczenie pełnomocnika z urzędu” wskazując, że obecnie jest pozbawiony wolności i nie dysponuje środkami pozwalającymi na ustanowienie obrońcy we własnym zakresie.

Zarządzeniem z dnia 2 czerwca 2015 r. skazanemu został wyznaczony obrońca z urzędu w osobie adw. K. I. G., w celu zbadania akt sprawy i ewentualnego sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania lub poinformowania Sądu Najwyższego, że nie stwierdzono podstaw do złożenia takiego wniosku.

Po zapoznaniu się z aktami sprawy, obrońca sporządziła opinię prawną, w której poinformowała, że nie stwierdziła podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...].

Mając powyższe na uwadze, zarządzeniem z dnia 29 września 2015 r. ponownie wezwano skazanego do usunięcia braku formalnego jego wniosku przez sporządzenie go i podpisanie przez obrońcę ustanowionego z wyboru, pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku.

W kolejnych pismach z dnia 12 października 2015 r., Z. B. ponownie wniósł o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu.

Zarządzeniem z dnia 4 listopada 2015 r. odmówiono skazanemu wyznaczenia kolejnego obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania i znów wezwano do uzupełnienia braku pisma procesowego przez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie postępowania przez obrońcę ustanowionego z wyboru.

W reakcji na to zarządzenie skazany pismem z dnia 23 listopada 2015 r. wniósł m. in. o wznowienie postępowania z urzędu powołując się na „art. 542 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 1 i art. 17 § 1 pkt 6 i 11 k.p.k.”. Skazany podniósł, że w sprawie po wydaniu prawomocnego wyroku ujawniły się „nowe dowody, m. in.: a) sfalszowano wyniki wizji lokalnej wykonanej w dniu 30 października 2002 r. przez funkcjonariuszy Policji KSP; b) biegła U. C. sporządziła opinię sądowo – psychologiczną ujmując w niej kłamstwa na niekorzyść (...) oskarżonego; c) skazano go za posiadanie m. in. 2 sztuk amunicji rewolwerowej hukowej, której posiadanie nie jest karalne według ustawy o broni i amunicji, a więc przestępstwo nie zaistniało”.

W związku z powyższym oraz odmową w dniu 2 grudnia 2015 r. przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania, zarządzeniem z dnia 19 grudnia 2015 r. wyznaczono posiedzenie w przedmiocie rozważenia możliwości wznowienia postępowania z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wznowienie postępowania karnego z powodu uchybień z art. 439 § 1 k.p.k. jest możliwe tylko z urzędu (por. m. in. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 24 maja 2005 r., I KZP 5/05, OSNKW z. 2005 r., z. 6, poz. 48). Strona nie dysponuje więc w tym zakresie własnym wnioskiem o wznowienie postępowania karnego. Pismo skazanego z 23 listopada 2015 r. stanowiło natomiast, w myśl art. 9 § 2 k.p.k., sygnalizację do rozważenia, czy nie zachodzi podstawa do wznowienia postępowania z urzędu (por. m. in. postanowienie SN z dnia z dnia 18 grudnia 2007 r., V KO 68/07, OSNwSK 2007, poz. 2880).

Sąd, rozstrzygając w przedmiocie wznowienia postępowania z urzędu, nie dokonuje jednak na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku, ani oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej. Zgodnie z art. 542 § 3 k.p.k. kognicja Sądu ogranicza się do kontroli, czy wystąpiły uchybienia stanowiące tzw. „bezwzględne przyczyny odwoławcze”, wymienione w art. 439 § 1 k.p.k.

Z analizy akt niniejszego postępowania nie wynika, że w sprawie zachodzi którekolwiek z uchybień wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., a w szczególności wymienionych w piśmie skazanego z dnia 23 listopada 2015 r. Powołał się on bowiem na przesłanki z art. 17 § 1 pkt 1, 6 i 11 k.p.k. Tymczasem, gdy chodzi o okoliczności wyłączające postępowanie określone w art. 17 § 1 k.p.k., to w art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. nie ma okoliczności, o których mowa w pkt. 1 art. 17 § 1 k.p.k., norma z pkt 6 tego przepisu została zastosowana do czynu z pkt. II aktu oskarżenia z art. 276 k.k., zaś do przedawnienia karalności pozostałych przestępstw w chwili wyrokowania przez Sąd Apelacyjny w dniu 15 lutego 2013 r. nie doszło. Nie zaistniały też inne okoliczności wykluczające postępowanie, które może obejmować art. 17 § 1 pkt 11 k.p.k. Twierdzenie skazanego o ujawnieniu się „nowych dowodów” również nie nawiązuje do podstaw wznowieniowych z art. 439 § 1 k.p.k., ale do wskazanych w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k., a zatem do powodów, które nie są rozpatrywane z urzędu.

Dodać należy, że wspomniana wyżej obrońca z urzędu nie znalazła jednak podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] i poinformowała o tym Sąd Najwyższy. Z przedłożonej opinii prawnej wynika, że obrońca nie stwierdziła jakichkolwiek podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania na korzyść skazanego, a zatem zanegowała występowanie w sprawie przesłanek określonych także w art. 439 § 1 k.p.k., do czego była przecież uprawniona.

Mając na uwadze podniesione powyżej okoliczności, Sąd Najwyższy stwierdził, że wskutek wniosku sygnalizacyjnego skazanego nie ujawniły się żadne podstawy do wznowienia z urzędu postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] w stosunku do skazanego Z. B. i dlatego postanowił jak na wstępie.